

Uuden Elämän Siemen

Aavikon elämää

Elise Tykkyläinen

Aloitettu Kaarinassa 11.10. 2008 kirjoittajakurssilla.
(kirjoittaja Elise Tykkyläinen)

Uuden Elämän Siemen
© Elise Tykkyläinen

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-330-6

Sisällys

Uuden elämän siemen	7
Alkusanat	7
Kiitokset	10
Alkuruno	11
1. Osio: Elävän meren rannalla	15
Aika sinisen laguunin äärellä	15
Uuden Elämän Siemen saa alkunsa	15
Methad ja Canyon Camp	18
Gamila	22
Noita ja perhe	33
Leikkiä tulella	36
Teurastus	41
2. Osio: Muutto Niilin äärelle	45
Abess saapuu Dahabiin	45
Lähtö Dahabista	47
Kylä	53
Paluu vankilasta	58
Uni	60
Yksinäisyyden kaipuu	63
Konkreettinen pelko	68
Lehmän pää	70
Vaimon etsintä	73
Isä ja poika	77
Sallyn perhe	79
Uuden elämän syntymä	83
Mona	83
Subua-juhla	91

Monan nimen tarina	93
Kananmunailta	94
Hamdan häät	99
3. Osio: On halajava sinne aina takaisin	102
Lähtö	102
Paluu sienien äärelle	112
4. Osio: Kuinka elämäni polku johti minut Egyptiin?	115
Israelista Kairoon	115
Ristitulessa	115
Mutkia liftaajan tiellä	118
Elämää Kairossa	129
Nasr Cityn kautta Kairon sydämeen	129
Jilly ja Kanadasta haaveileva perhe	132
Tunteiden paluu	136
Iina ja Marta	137
Hampaaton Leila	140
Auto pahojen silmien keskellä	145
Dahabin tarinoitsija-Mohammed	148
Aavikon kertomuksia	153
Täyden kuun vaikutus	153
Sielun siirtyminen kissaan	156
Helwanin kummitukset	157
Nour	159
Raivon henki	166
Jälkisanat	169
Epilogi	173

Uuden Elämän Siemen

ALKUSANAT

En useinkaan lue minkään kirjan alkusanoja. Olen niin malttamaton, että haluan siirtyä heti itse asiaan. Ajattelen, että ne ovat aina turhaa löpinää, koska kirja kuitenkin on mitä on. Äidinkielen opettajani lukioaikoina puhui usein Suomen yleisimmästä sijamuodosta, joka on ”ekskusetiivi”. Tämä tarkoittaa sitä, että tekstin kirjoittaja esiintyessään selittelee ja pyytelee anteeksi ensin tekstiään ja lukee sen ääneen vasta sitten. Mielestäni hän oli oikeassa, suomalaiset todellakin tapaavat selitellä tekemisiään kovin paljon.

Mutta tämän kirjan alkusanat kuitenkin haluan kirjoittaa. Kirjoitan ne siksi, että elämäni Egyptissä jakautui kuin neljään ajanjaksoon, joista kukin on erilainen elämänvaihe ja kirjaa on ehkä helpompi lukea, kun ymmärtää tämän.

Tätä kirjaa en ole kirjoittanut kronologiseen järjestykseen, sillä aikakin voi olla luonteeltaan hypähtelevää. Toiset elämän vaiheet tuntuvat pitkiltä ja toiset lyhyiltä, eikö vain? Jokin ajallisesti mitattuna lyhyt tuokio, voi tuntua elämän pisimmältä ja toisinpäin. Asioista tulisi kirjoittaa niiden *merkityksellisyyden* mukaan, ei tapahtumishetken mukaan.

Tässä muutama sana osioiden sisällöstä:

4. Osio: Kuinka elämäni polku johti minut Egyptiin?

Oli aika ennen kuin tapasin Methadin. (Ajallisesti tämä tapahtui ennen kirjan ensimmäistä osiota) Se oli kevättalvella 2002 ja elokuu kesän 2002 jälkeen. Se oli aikaa, josta minulla on kaikkein eniten hyviä muistoja. Se oli aikaa jolloin toivuin minua vaivanneesta masennuksesta.

Liiftasin tuolloin Israelista Egyptin puolelle ja asuin Kairon keskustassa edullisessa hotellissa pari kuukautta. Tuona aikana tutustuin mitä merkillisimpiin ihmisiin ja koin paljon kaikenlaista uutta. Kirjani ei kuitenkaan keskity kokonaan tuohon aikaan, sillä Dahabissa tapahtui vielä merkillisempiä asioita.

1. Osio: Elävän meren rannalla. Oli aika, joka voidaan laskea alkavaksi siitä, kun tapasin Methadin ja tulin raskaaksi. Tuo aika sisälsi myrskyisän elämänvaiheen, jossa olin raskaana beduiinimiehelle ja asuin tämän kanssa Siinain aavikolla.

2. Osio: Muutto Niilin äärelle Ja oli aika, joka voidaan laskea alkavaksi siitä, kun muutimme Methadin vanhempien kotikylään. Se oli köyhä beduiinikylä Kairon eteläpuolella. Siellä minusta myös tuli äiti. Pienen ja suloisen puoliksi egyptiläisen tyttären äiti.

3. Osio: On halajava sinne takaisin: Ja tuli aika, jolloin lähdin Egyptistä.

Minä en ole fiktion kirjoittaja. Nämä asiat, joista tässä kirjassa kerron, ovat tapahtuneet minulle sellaisina kuin ne kuvailen tässä elämän nukketeatterissa, jota totuudeksi kutsumme. Jotkut niistä asioista ehkä tuntuvat epätodellisilta, mutta juuri sellaisina minä ne koin, kuin ne tässä kirjassa kuvailen.

Joidenkin kirjan henkilöiden nimet on muutettu.

Mailmaan mahtuu kaikenlaisia tarinoita. En sano, että minun tarinani olisi välttämättä mitenkään sen erikoisempi, kuin jonkun toisen ihmisen tarina. Yhtä mieluusti kuuntelisin esimerkiksi nuotion äärellä kertomusta ystäväni isoisästä, joka menetti toisen kätensä vanhan höyryveturin kuljettajana. Joku voi ehkä kuunnella minun kertomustani Egyptistä ja siitä, kuinka minä synnytin siellä uuden elämän. Kaikkien ihmisten elämäkerrat ovat yksilöllisiä ja kaiken voi kertoa jännittäväällä tavalla. Minkä tahansa tässä maailmassa voi saada kuulosamaan jännittäväältä. Kaikki riippuu kertojasta ja siitä, kuinka läsnä hän on muistoissaan.

Waltari toteaa, että joka on kerran Niilin vettä juonut, on halajava sinne aina takaisin. Minä totean, että joka on kerran kokenut aavikon tuulen, on kaipaava sen äärelle aina takaisin.

Minunkaan matkani Egyptiin ei jäänyt viimeiseksi. Matkasin sinne vielä useita kertoja pois muuttoni jälkeen ja tulen varmasti vielä matkaamaan monta kertaa uudestaan.

Esitän kirjassani paljon filosofista pohdiskelua, joka on vuosien saatossa muokkautunut jonkinlaiseksi uskontojen symbioosiksi, muttei se kuitenkaan edusta mitään uskontoa. En kuulu kirkkoon, enkä suoranaisesti tue mitään muutakaan uskontoa. Tämän kirjan ei ole tarkoitus olla uskonnollisesti ohjeistava.

Kuten kirjassa ”Maailmankaikkeus katoaa” todetaan, maailma tarvitsee uutta uskontoa yhtä paljon kuin uutta aukkoa otsonikerrokseen.

Olkaamme siis avoimia erilaisille ajattelutavoille, mutta älkäämme ryhtykö uskonnollisiksi.

Videokuvaajana toimiessani, olen usein puhunut ihmisille, että haluaisin ruveta työttömäksi kirjailijaksi. Sitten tajusin, että minähän omalla tavallani olen jo sellainen. Free lance-reilla riittää aikaa. Ja ajan voi käyttää monella tavalla. Sen sijaan, että kuluttaisi sitä kaikenlaisten järjestömyöksien tekemiseen, voi tehdä jotakin vielä järjestöämpää. Voi kirjoittaa kirjan elämästään.

Tarkalleen 7 vuotta sitten palasin Egyptistä Suomeen vauvani kanssa. Tuon jälkeen on tapahtunut kaikenlaista. Ne asiat eivät yksin kansiin mahtuisikaan ja niinpä minulla on tekeillä myös muita kirjoja, joista yhteen pääset tutustumaan kirjan lopussa epilögin osiossa.

Vantaa 6.10. 2010

Elise Tykkyläinen

KIITOKSET

Kiitokseni haluan esittää Annukka Kotkalle, joka sinnikkäästi houkutteli minut kirjoittajakurssille syksyllä 2008 (vielä Turussa asuessani). Olen kirjoittanut lapsesta asti, kaikki läheiseni ja ystäväni tietävät sen. En olisi kuitenkaan uskonut, että rupean vielä liki kolmekymppisenä kirjoittamaan oikeaa kirjaa. Luulin, että kirjoittajaurakseni riitti se, kun audiovisuaalista viestintää opiskellessani julkaisin opinnäytetyönäni 8-vuotiaana kirjoittamani satukirjan, josta muotoutui nukkeanimaatio, verkkosivut ja itse suunniteltu ja painettu kirja.

Annukka kuitenkin kaikessa sinnikkyudessaan sai minut osallistumaan kirjoittajakurssille Kaarinassa. Siellä sain tukea ja kannustusta, ehkäpä hieman motivaatiotakin jatkaa kirjoittamista. Annukalla oli rohkeutta perustaa pikkukaupunkiin kirjoitusryhmä. Hän jaksoi aina keittää kurssilaisille hyvää kasvissoppaa. Hän kannusti meitä eteenpäin.

Kiitokseni haluan myös esittää Pirjolle, Paulalle, Hannelle ja Anna-Liisalle, sekä muille kurssilaisille. Läsnaölonne merkitsi minulle paljon.

Kiitän myös ystävääni Anu Karjalaista, joka käänsi elämän laivani uuteen suuntaan tuomalla reitilleni Ihmeiden oppikurssin. Sen pohjalta olen saanut uutta näkökulmaa pohtiesani Egyptissä tapahtuneita asioita.

Kiitokseni haluan myös esittää toimittaja Patrik Skönille (YLE / FST), joka kerran kuvauskeikalla ollessamme sanoi minulle: ”Katsokin, ettei kirjastasi tule katkeraa tilitystä”. Tein parhaani, ettei näin kävisi.

Haluan myös kiittää ystävääni Josh Carlsonia Iowan osavaltioista. Hän on kirjoittanut oman unensa pohjalta runon, jolla tämä kirja alkaa.

Josh, vaikka olet kaukana, tunnen, että olemme yhteydessä. Älä unohda minua.

I would also like to thank my friend Josh Carlson from Iowa State, who actually wrote the poem that this book begins with. The poem is based on his own dream. Josh, even though you are far away, I still feel like we are connected. Don't you forget me.

ALKURUNO

Englannin kielinen teksti

*Sister dearest, do you hear your child calling?
In the quiet of the night
reflected off the fullness of the brightest moon
She speaks slowly in hushed tones,
asking innocently:
“Do you love life? Are you awake to the joys of spring?
Have you prepared for God’s grace?
Will you find your way with me?”
Catching your breath to speak she stops you with
the gentlest wind
pushed from the stars and answers herself,
“Let not your head fool your heart,
all these things you know to be true.
For you are ready for all of this and more”.
The soothing sound washes over you
yet your head still questions your purest heart,
you ask your child trembling
“How can you know this is true?”
to which your hidden wonder laughs lovingly and speaks
“I know because I am the answer
I am formed through your love of life,
I am your youthful spirit
innocent and true,
curious and beautiful,*

*I will find my place through your foot steps
and I thank you for giving me this life, this love,
this spirit”.*

*The voice fades, but only for the moment,
she will come again.*

Content you fall to your bed

Holding your gift close, no longer a burden.

Sister dearest, rest your weary head.

Sleep well tonight

for the hope of tomorrow waits inside you.)

– Josh Carlson –

Oma käänökseni teksistä:

Sisar armahin, kuuletko lapsesi kutsun?

yön hiljaisuudessa,

kirkkaimman kuun äärellä,

Hän puhuu hitaasti vaimealla äänellä,

kysyen viattomasti,

rakastatko elämää?

Oletko valveilla kohdataksesi

kevään ilot?

Oletko valmistautunut Jumalan loistoon?

Löydätkö tiesi kanssani?

Kuin salpauttaen hengityksesi,

hän lopettaa kyselysi hellästi,

kuin tähtien kautta tulevan heleän tuulen kera.

Hän vastaa itse kysymyksiin,

”Älä anna järjen huiputtaa sydäntäsi,

kaikki nämä asiat tulevat tapahtumaan ja

sisimmässäsi tiedät sen.

Koska sinä olet valmis kaikkeen tähän ja muuhunkin.

Pehmeä ääni kietoo sinut ympärilleen.

*Järkesi epäilee vielä puhtainta sydäntäsi
kysyt lapseltasi epäroiden,
"Kuinka voit tietää, että tämä on totta?"
johon sisäinen ihmeesi vastaa naurahtaen lempeästi ja sanoo
Minä tiedän, koska minä olen vastaus.
Minä olen muotoutunut sinun rakkaudestasi elämään
Minä olen sinun nuori henkesi
viaton ja todellinen
utelias ja kaunis
Minä tulen löytämään paikkani sinun polkusi kautta
ja kiitän sinua, koska annoit minulle tämän elämän
tämän rakkauden, tämän hengen.
Ääni kaikkoo, mutta vain hetkeksi,
sillä se on tulossa takaisin.
Käyt levolle sängyllesi, pitäen lahjaasi lähelläsi,
joka ei ole enää taakka.
Sisar rakkahin,
anna levottoman sydämesi levätä.
Nuku tänään hyvin,
sillä huomisen toivo odottaa sisälläsi.*

1. Osio: Elävän Meren Rannalla

AIKA SINISEN LAGUUNIN ÄÄRELLÄ

UUDEN ELÄMÄN SIEMEN SAA ALKUNSA

Dahab oli auringon laskun aikaan kauneimmillaan. Sen lukuisat vuoret värjäytyivät sinisiksi, yllä kaareutuva taivas muuttui punaiseksi ja meri varsin mustanpuhuvaksi. Aallot rauhoittuivat sinisessä laguunissa, mutta muualla ne villiintyivät.

Meri aaltoili ja kohisi pelottavasti. Joissakin maissa harrastettiin yöuntia, mutta tuulisina öinä Dahabissa sellainen ei tullut mieleenkään. Vain turistit harrastivat yösukelluksia, mutta turistithan tekivätkin aina kaikenlaista, mitä tavallinen paikallinen egyptiläinen ei tekisi koskaan.

Meri villitsi ihmisiä. Se kohisi mahtipontisesti rantaa vasten, jolla Dahabin kaikki yökerhot sijaitsivat. Vastarannalla näkyivät Saudi-Arabian valot. Jokin niissä oli houkuttelevaa ja ajattelin usein, että jonakin päivänä minä vielä menen Saudi-Arabiaan. Kohinallaan meri muistutti aina läsnäolostaan ja luulenpa, että ihminen, joka on joskus käynyt Dahabissa, ei voi koskaan unohtaa merta.

Mutta aavikko oli kaunis ja hiljainen. Se huokui aina rauhaa. Aavikolla tuntui olevan oma sielunsa. Se henkäili rauhoittavaa tuulta.

Istuimme lattialla Canyon Campissa sinisen laguunin vierellä. Canyon Camp oli autioitunut hotelli, jonka rakennuttaja ja omistaja oli hylännyt. Sinä olit ottanut paikan hoitaaksesi ja työskentelit siellä talonmiehenä. Vuokrasit huoneitasi mitä omituisimmille ihmisille, joita tunnuit aina vetävän puoleesi.

Oli koditon Asraf ja oli elämäänsä kyllästynyt Farouk. Oli monia turisteja, erilaisia ihmisiä, jopa kolumbialainen noita. Ja sitten oli Gamila. Tuo merkillinen tyttö, josta kerron vielä myöhemmin tässä kirjassa. Tämä on kertomus elämästäni, sisäisestä kuolemasta ja uudelleen syntymisestä.

Sinä istuit lattialla ja katsoit minua silmiin. Poltit tupakkaa ja ulkokuoresi oli kova. Moni sanoi vaistoavansa siinä silkkaa pahuutta, toiset väkivaltaa ja toiset hulluutta. Liekö nuo kaikki samaa asiaa, ne viittasivat näet kaikki siihen kovaan energiaan, joka toisinaan suorastaan räjähteli ympärilläsi.

Mutta minä näin sinut sillä hetkellä. Minä näin itkevän sisäisen lapsesi ja heikkoutesi. Pohjattoman halusi auttaa ja lapsenomaisen uteliaisuuden kaikkea uutta kohtaan. Sinussa oli paljon turmeltumatonta hyvyyttä.

Laguuni muuttui aina auringon laskeutessa sinisemmäksi, joka olisi voinut inspiroida meidät syvempään keskusteluun, mutta sinä päivänä me keskustelimme keskellä auringon kirkkautta.

Kerroit minulle ranskalaisesta ex-vaimostasi, Alicesta. Olit siittänyt häneen uuden elämän, joka oli jo alkanut kasvaa hänen sisällään. Raskaus oli näkynyt jo ulkoisestikin ja se sai sinut iloiseksi.

Seinälläsi oli juliste, jossa oli konttaavan vauvan kuva.

Katselin sinua, kun istuit suruinesi lattialla, hautasit pääsi polviesi väliin ja itkit. Alice ei ollut silloin valmis elämän synnyttämiseen, eikä elämän jakamiseen sinun kanssasi. Hän oli mennyt takaisin Ranskaan ja jättänyt sinut.

Abortti ei luultavasti tuntunut Alicesta mitenkään erityiseltä. Se oli länsimaisittain nähtynä asia, jota kutsumme järkeväksi ratkaisuksi, jos työ ja opiskelut ovat kesken ja tulee raskaaksi egyptiläiselle beduiinille.

Mutta sinulle se merkitsi elämän menetystä. Näit sen vääryytenä ja julmana murhana. Alkanut elämä riistettiin sinulta ja lytistettiin maahan. Sinä olit rakastanut vauvaa jo sii-

tä lähtien kun siitit sen, sillä kaipuusi synnyttää elämää oli kova. Rakastamasi nainen vei mukanaan tuon uuden elämän. Katkeroiduit ja osa tuosta purkamattomasta surusta muuttui möykyksi sisällesi. Yhä vieläkin mietin toisinaan, oliko sinusta huokuva viha ja suuttumus osaksi seurausta tuosta menetetystä elämästä. Jos olikin, et koskaan kertonut sitä minulle. Minä en ikinä ymmärtänyt reaktioitasi, enkä toimintaasi. Puhuit usein minulle asioista, joista en ymmärtänyt mitään.

Noihin aikoihin minä koin suurta tarvetta synnyttää uutta elämää. Kaipasin kumppania elämäni ja minulla oli hassu mielikuva itsestäni rinkka selässä ja lapsi olkapäillä. Aivan kuin tulevasta lapsesta tulisi kumppanini ja ystäväni.

Lohdutin sinua surussasi ja mieleeni ilmestyi kummallisen voimakas ajatus. Se oli ajatus uuden elämän synnyttämisestä. Se oli voimakas sisäinen tarve, jota en voinut vastustaa.

Sanoin: "Tehdään uutta elämää yhdessä".

Suutelit minua ja kävimme makaamaan vuoteellesi. Hyväilimme toisiamme ja rakastelimme kiihkeästi.

En piitannut ulkoisista asioista, jotka olivat länsimaisittain ajateltuna pielessä, aivan kuten Alicellakin. Minunhan olisi kaiken logiikan mukaan pitänyt asua Suomessa, käydä koulu- ni loppuun ja löytää työ ja ura. Sitten vasta olisi ollut järjellisesti mahdollista synnyttää lapsia ja ajatella järkeviä asioita, kuten lapsen tulevaa perintöä ja sen sellaista.

Mikä merkitys on järjellä sielun elämässä? Mikä merkitys on järjellä maailmassa, jonka tunteet voisivat vielä pelastaa? Mikä merkitys on järjellä todellisen ihmisyyden löytämisessä?

Minun sieluni *tiesi*, että nyt oli aika rakastaa elämää ja synnyttää uutta elämää. Rakastin sinua silloin ja olit sisälläni, kun kyyneleet kuivuivat poskillesi. Energiamme kohtasivat ja me rakastelimme sinisen laguunin vierellä, vaatimattomalla vuoteellasi. Eikä aurinko ollut vielä laskenut. Sinä tulit sisälleni voimalla.

Sitten olit hämilläsi ja menit suihkuun. Kuin kenellä ta-

hansa muslimilla, myös sinulla oli tarve peseytyä yhdynnän jälkeen, olithan liannut itsesi naisen kanssa.

*Ja sillä hetkellä kun olit suihkussa, se tapahtui. Minä pu-
huin Jumalalle ja koko universumille ajatuksillani. Minun
sieluni oli varma tarkoituksestaan. Sanoin, että haluan syn-
nyttää uutta elämää.*

Ja se jokin, jota rukoilin, vastasi voimalla. Sisälläni tuntui
humahdus ja lämmin ilma virtasi vatsalleni. Siitä hetkestä al-
kaen olin varma, että olin raskaana.

Oliko se kohtalo, joka vei askeleni Egyptiin? Kuinka minä
lopulta päädyin Egyptiin? Oliko sieluni löytänyt syvemmän
tarkoituksen siitä, että saisin sieltä vauvan siemenen kohtuuni
ja synnyttäisin uutta elämää?

Pohdin usein sitä, mikä tarkoitus Egyptillä on ollut elä-
mässäni. Ja jos en olisi tullut Methadin ansiosta raskaaksi,
olisinko saanut Monan hengen kohtuuni jossakin toisessa
muodossa (kehossa) jonakin toisena hetkenä, jossakin toises-
sa maassa.

Sanotaan, että sielu tietää enemmän. Tietoiseen mieleem-
me tulee vain osa ajatuksistamme ja joskus voimme valita
jotakin, joka päällisin puolin vaikuttaa erehdykseltä, mutta
syvemmltä tarkoitukseltaan se onkin juuri sitä, joka meille
kuuluu tapahtua.

METHAD JA CANYON CAMP

Muistan kun tapasin Methadin ensimmäistä kertaa. Se oli ai-
kaa, jolloin olin palannut Egyptiin kesäreissuiltani. Katsoin
jo keväällä muuttaneeni Egyptiin (josta kerron kirjan toisessa
osiossa). Tuo ajattelutapa meni jopa niin pitkälle, että sanoin
tapaamilleni turisteille olevani kotoisin Egyptistä. Olin viet-
tänyt yöni tavaroideni keskellä Seven Heaven –hotellin ulko-